

13. 10. 2019 - Zpátky k základům

1. čtení (presbyter): Lk 23, 13-31

Píseň (Svítá): S273 - Přemýšlej, děkuj a služ

Základ kázání: 1K 15, 1-11

Kázání: Vážení shromáždění,

spolu s Pavlem jsme probrali mnohé. Dnes začínáme závěr jeho dopisu do Korintu - v šestnácté kapitole čekají už „jen“ drobné závěrečné pokyny a rozloučení.

Pavel ten dlouhý dopis, v němž se vyjadřoval k mnoha tématům a otázkám, jejichž podstata je aktuální i dnes, zakončuje překvapivě - ale perfektně: Základem křesťanství.

Protože v křesťanství nejde v první řadě o etické, genderové, sociální ani jiné otázky a odpovědi. To všechno má být až plodem toho prvotního, základního. Jinak lidé věří nadarmo - v Korintě i dnes.

Prvním a posledním, oč v křesťanství je běží, jsou velikonoční události. Na prvním a posledním místě má být Kristus ukřižovaný, vzkříšený a zjevující se. První a poslední mírou má být Bůh v Kristu ukřižovaný, vzkříšení a zjevující se.

Tím máme měřit problémy korintské i své. Skrze Krista máme hledat odpovědi na rovnost nebo nerovnost žen a mužů, dětí a dospělých, člověka a zvířat, člověka a Boha. I všechny ostatní.

Tak Pavel správně rámuje také otázku, zda mají ženy mlčet ve shromáždění. Nebo i muži. Zda je důležitější prorocké, srozumitelné slovo nebo emotivní náboženské projevy. Zda má člověk hlavně budovat, pracovat obětovat se - nebo milovat. Jak se k sobě mají různé kliky a skupiny ve sborech i dalších částech lidské společnosti. Zda může křesťan jíst vše. Co je a co není eucharistie - Večeře Páně. Zda se mají lidé ženit. Zda do manželství máme mladé nutit nebo ne. Kdo všechno bude v Božím království.

Že zejména křesťanská shromáždění mají stále znovu odstraňovat zlo ze svého středu - jak ze svého nitra jakožto jednotlivci, tak i skupina. Protože ne všichni do shromáždění přicházejí v první a poslední řadě kvůli ukřižovanému a vzkříšenému Kristu.

Pavel psal také o lidských talentech a charismatech- a od koho je každý člověk má. A že podle toho skoro žádný člověk nejedná. Nýbrž bývá zpupným, ješitnou, arogantní v iluzi, že na sobě tak zamakal.

Řešil také problém, že Korint'ané se měli za vyspělé, vyzrálé a moudré ve víře - ale přitom byli jak nemluvnata schopni pouze mléka, na tuhou stravu ještě zdaleka nedorostli.

A mnoho dalšího.

1K 15 to vše rámuje. Pavel si byl vědom, že jeho odpovědi jsou různě podmíněné - dobově, místně, osobnostmi. A ještě lépe věděl, že jádrem křesťanství není etika. Ani tehdy, ani dnes se křesťané v morálním rozměru moc neliší od ostatních. Křesťané i pohané pomlouvají. Podvádějí. Na základě Písma odsuzují takové nebo makové lidi. Jsou líní. Pyšní a ješitní. A s chutí natahují ruku, aby se o jejich povinnosti a úkoly staral někdo jiný. Touží po laciné milosti. Pohodlném životě.

Křesťana odlišuje poslušnost někomu, kdo všechno prohrál. Bohu, který v člověku prohrál. Sotva hrstka mu trochu uvěřila - neuvěřili mu však dost ani na to, aby ho pohřbili. Natožpak aby se ho zastali před zmanipulovaným soudem. Nebo s ním byli, když umíral.

Což je velmi silný lék na lidskou pýchu a aroganci. Ješitnost a lenost: Někdo jiný zemřel, abys mohl, člověče, žít. Svoboden od sebe samého i všeho vnějšího. Nevinný člověk pro tebe zemřel. Dokonce Bůh sám. Tak čím na to odpovíš?

Křesťanství odlišuje také víra ve vzkříšení. Ježíš Kristus všechno před lidmi a s lidmi prohrál. Jeho reforma nevyšla. Naopak ho zabila právě lidská arogance a dojem, jak tomu nebo onomu lidé rozumí - vždyť mohlo dojít rebelii proti Římu kvůli Ježíšovi! Vždyť by mohl být Mesiášem - Spasitelem! Honem pryč s ním!

Ale před Bohem vše vyhrál. Kristus porazil smrt. Které se i dnes mnozí křesťané bojí. Porazil lidský hřích a vinu. I dnes se mnozí křesťané rádi nimrají v různých viničkách a hříšečcích lidí kolem sebe. Nejráději potajnu, aby náhodou nemohlo dojít k nápravě. Nedejbože dialogu.

Tak Kristus, svou podivnou odlišností v poslušnosti Bohu, otevřel úzkou bránu věčnosti, kterou si člověk zavřel a stále znovu zavírá. Chodit do kostela kvůli Bohu v Kristu? Spíš kvůli známým. Oni už nechodí? Tak já taky ne. Přicházím sloužit - ale zrovna tak, jak je potřeba, se mi nechce - chci jinak, takže sbohem. Chci být proměněn -

ale tak, jak si to představuji. Bez námahy. Bez vlastní práce. Bez pohledu do zrcadla na sebe samotného. Chci být poučen - ale bez proměny mého světonázoru. Naopak, ať mi tady ten kazatelík potvrdí mé názory.

To neměl být popis současnosti. Nýbrž korintského sboru kolem roku 50 po Kr. Ale něco podivně aktuálního na tom všem je. Jak to?

A tak se tehdy i dnes lidská důvěra Bohu scvrkává na velmi pochybnou a obvykle nesystematickou etiku. Její podloženost teologická či biblická zhusta nestojí ani za zmínku. Nebo se důvěra v Boží činy i zaslíbení scvrkává na nějaký zvyk. Jímž bohužel není každodenní důvěra v Boha, který v Kristu zemřel, byl vzkříšen a ukázal se těm, kteří ho nedokázali ani pohrbit. Přitom jak se měli Ježíšovi apoštolové za věrné!

Tak i my se budeme několik nedělí věnovat tomu základu a cíli. Této Alfě a Omeze lidského života. Křesťanství. Sboru. Důvěry Bohu.

Protože všechno ostatní je druhotné. Ve sboru a v církvi. V lidské práci i životě. Bud' člověk spoléhá na svědectví těch, kterým se vzkříšený Kristus ukázal - nebo ne. Bud' přichází do kostela, žije a jedná tak, aby byl přijat do stejného stavu jako Kristus - nebo ne. Bud' člověk přichází, protože kvůli němu zemřel jediný nevinný celých lidských dějin - a nebo ne.

Což je nápadně aktuální: Kolik takových je tu dnes? Kolik přichází hlavně pro přijetí a neztracení života věčného? Aby projevili vděčnost za Boží a Ježíšovu oběť? Aby projevili pokání za svůj nedokonalý život? Kolik hledá hlubší poznání vyššího dobra?

Kolik z nás je tu spíš z jiných důvodů?

Přitom Ukřižovaný, Vzkříšený a Zjevující se je mírou také každé lidské otázky. Chceš umlčovat ženy? Tak to obhaj Ukřižovanému, kterého pouze ženy šly pomazat. Chlapi se schovávali s kalhotami plnými strachu.

Chceš poplácání po zádech? Tak o to požádej Vzkříšeného, který byl nevinný před Bohem - a přesto zemřel. Také kvůli tobě. Také *pro* tebe.

Chceš se změnit? Tak to pověz Zjevujícímu se svým nedověřným učedníkům. Nebo to řekni alespoň těm učedníkům, kteří pro Krista riskovali život. A mnozí ho také zaplatili. Tak hluboce Kristu Ukřižovanému, Vzkříšenému a Zjevenému věřili.

A přitom vždy vyznávali, že je to Boží milost, co pracuje. Ne oni. Ne jejich víra. Ne jejich ruce. Ne jejich setkání s Kristem. Věřili tak pevně, že mezi sebe přijali svého hlubokého nepřítel a pronásledovatele Pavla.

Nám stačí pro nechození do kostela mnohem méně. Musím přece to nebo ono. Vyspat se. Do práce. Na chalupu. Na zahrádku. S návštěvou. Jsem unavený.

Škoda. Kterou však netrpí Kristus. Jeho věrných je na světě dvě a půl miliardy - ačkoli mnozí asi dost povrchně. Ale má celou věčnost na lidi čekat.

Nakonec i v Korintě byli „křesťané,“ kteří ve vzkříšení vůbec nevěřili (v. 12; příště!). Nebylo pro ně důležité. Měli ho za podfuk. Výmysl. Zbytečnost.

Tak i současná ČCE stojí před základem své existence: Někdo zemřel, aby lidé mohli žít. V časném životě moudře, pokojně, láskyplně, milosrdně, radostně. Aby lidé mohli, až zemřou, neumřít věčně. Nýbrž vstoupit do Božího království.

Někdo byl vzkříšen, aby mi nevládlo nikdo a nic kromě Boha. Ani strach ze smrti. Ani pomluvy. Ani pocit újmy. Ani skutečné utrpení. Ani únava nebo zlo nebo moje chutě, lenost, zvyky nebo osobní historie.

A tento Vzkříšený se i s dírami v rukou ukázal mnohým. Aby lidé věřili podloženě. Poučeně. Odůvodněně. Ne slepě.

Věříš tomu? Je to základem, koncem a průběhem tvého života?

Chceš dojít stejné milosti u Boha, jako Kristus, který přicházel nejprve a hlavně za těmi, kteří byli odsuzováni, pohrdáni, nevítaní?

Můžeš. Když ti bude Kristova smrt, vzkříšení a zjevení tím prvním a posledním. V životě. V práci. V každé etické otázce. V každý moment vlastní pýchy. V každý okamžik obav a strachu. Vždy, kdy chceš radit, místo abys nesl břímě bližních nebo své. Můžeš. Každý může. Z Boží milosti.

Amen.

Píseň: 312 – Kriste, jenž jsi smrt podstoupil